

Ето че прѣзъ рѣката
 прѣгази воловарче, яхнало
 на едина отъ воловетѣ си
 и го подкара къмъ дебе-
 лата сѣнка на двата самот-
 ни брѣста. На поляната,
 край кладенчето, блѣскаше
 на слънцето тене-
 киена кофа. Ед-
 но куче, налочило
 се вече отъ лок-
 витѣ край клале-
 неца, лежеше на
 сѣнка, пѣхтѣше,
 изплѣзило червения си езикъ. Често то извърташе
 глава и сърдито изтракваше челюститѣ си къмъ
 мухитѣ, които го безпокоеха.

Воловарчето развърза торбичката си. Извади отъ
 нея хлѣбца си и захлупачето съ сиренето. Посла
 на трѣвата шарената кърпичка и сладко, сладко
 заяде, като рѣжеше залъчетата си
 съ ножчето, свързано съ синджирче
 о аления му поясъ. Напи се слѣдъ
 това съ хладна водица и легна.
 Скоро го унесе
 пладнешка дрѣм-
 ка.

Посрѣдъ тишината, която царѣше, отъ врѣме
 на врѣме едва се дочуваха звѣнкитѣ клопотарки на
 пладнуващи стада низъ сѣнчестия върбалакъ. Само
 рѣката шушнѣше: разправяше хубавата приказка за
 лѣтото.

Текстъ и рисунки отъ Н. Ж. Аржшевъ